

РЕШЕНИЕ

№ 6843

гр. София, 19.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Силвия Житарска

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7675** по описа за **2021** година докладвано от съдия Силвия Житарска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от ЗАД [фирма] с ЕИК[ЕИК], депозирана чрез юрк. Т., срещу Решение № 20081691 от 30.03.2021г., постановено по НАХД № 3637/2020г. по описа на Софийски районен съд, НО, 21- и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-111/17.02.2020г., издадено от Председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, с което на ЗАД [фирма] е била наложена имуществена санкция в размер на 4 000 лв. за извършено нарушение на чл.32, ал.2, вр. ал.1 ЗКФН.

Касаторът счита въззивното решение за неправилно, като постановени в нарушение на закона – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК. Не споделя изводите на СРС, мотивирали го да потвърди НП, като излага подробни доводи в подкрепа на твърденията си. Счита, че приложената санкционна разпоредба на чл. 32 от ЗКФН е бланкетна и в случая не е посочено кои други разпоредби са били нарушени.Твърди, че нарушението не е безспорно установено, поради което решението на СРС и потвърденото с него НП следва да бъдат отменени. Навежда доводи за

приложение на чл.28 от ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът редовно призован не се представлява.

Ответникът – Комисията за финансов надзор /КФН/, изразява подробно становище за неоснователност на жалбата. В с.з. се представлява от юрк. Г., която претендира разноси по делото.

Представителят на С. градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, в настоящия състав, като обсъди доказателства по делото, взе предвид изложените касационни основания и доводите на страните, при спазване разпоредбата на чл.218, ал.1 и 2 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, в законоустановения срок по чл.211, ал.1 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН и срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Районният съд е бил сезиран с жалба против НП № Р-10-111/17.02.2020г., издадено от Председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, с което на от ЗАД [фирма] е била наложена имуществена санкция в размер на 4000 лв. за извършено нарушение на чл.32, ал.2, вр. ал.1 ЗКФН. Дружеството е санкционирано за това, че не е представило в срок изискана информация, с което е възпрепятствало надзорния орган – Зам.-председателя на КФН, ръководещ направление „Застрахователен надзор“ да извърши всестранна, пълна и качествена проверка по жалбата на потребителя на застрахователни услуги. Прието е, че нарушението е извършено на 06.08.2019г. в [населено място].

На 26.06.2019г. в Комисия за финансов надзор (КФН) е постъпила жалба относно частичен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение по щета № 0410-400-0063-2019г., заведена на 27.05.2019г., образувана на основание сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“. С писмо изх.№ 91-02-864/28.06.2019г. КФН е изисквала от дружеството информация- заверено копие на документацията по претенцията. Видно от приложеното известие за доставяне, писмото е получено от касатора на 03.07.2019г. В указания срок не е постъпил отговор, поради което е изпратено ново писмо до застрахователното дружество с изх.№ 91-02-864/24.07.2019г. с аналогично искане, получено на 29.07.2019г. В повторно изпратеното писмо е указан 5-дневен срок за изпълнение на задължението за предоставяне на изисканата информация. Информацията е следвало да постъпи най-късно до 05.08.2019г. включително. Информацията е предоставена с писмо от 19.08.2019г., извън определения срок и е представена в отговор на изпратено от Комисията писмо с изх. 91-02-864/24.07.2019г. с което било открито административно производство по издаване на акт за установяване на административно нарушение и прилагане на принудителна административна мярка. За констатираното нарушение бил съставен акт за установяване на административно нарушение АУАН № Р

-06-997/08.10.2019г.

Въз основа на акт за установяване на административно нарушение е издадено наказателно постановление № Р-10-111/17.02.2020г.

За да постанови решението си районният е обосновал правен извод, че при съставянето на АУАН и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. За да потвърди наказателното постановление е приел за установено, че той е издаден при съответствие с материалния закон. Разглеждайки спорът по същество съдът е приел, че санкционираното дружество е осъществило административното нарушение, предмет на оспореното НП и е потвърдил същото като законосъобразно.

При разглеждане на делото съдът е събрал допустими и относими писмени и гласни доказателства, които е анализирал в цялост, като е извел правилни и обосновани правни изводи за законосъобразност на оспореното наказателно постановление, които се споделят и от настоящия състав на касационната инстанция. При разглеждане на делото съдът не е допуснал съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяна на обжалваното решение. Противно на твърденията на касатора от касационната жалба, в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено съобразно чл. 42, респ. чл. 57 ЗАНН. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало касатора да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактичката обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е извършено. Касаторът не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената фактическа обстановка не отговаря на действителната. Настоящият състав споделя изцяло направените от СРС правни изводи, че дружеството е осъществило състава на нарушението по чл.32, ал.2 във вр.с ал.1 ЗКФН, като с непредставянето на нарочно изискани от него писмени документи в определения за това срок, е възпрепятствал органите на КФН при упражняване на техните надзорни правомощия по извършване на проверка. От доказателствата по делото се установява, че изисканата информация е представена пред КФН едва на 19.08.2019г. С това си действие застрахователното дружество е извършило вмененото от административно-наказващия орган нарушение на 06.08.2019г.

КФН и нейните органи са овластени с правомощия, регламентирани в чл.18, ал.1 ЗКФН и извършват съответните проверки, при които съгласно чл.19, ал.3 и ал.5 от ЗКФН поднадзорното лице е длъжно да осигури всички условия за нормалното протичане на проверката, да "оказва съдействие на комисията и длъжностните лица от администрацията ѝ, като: 1. предоставя място за извършване на проверката, както и да се яви при поискване в сградата на комисията; 2. определя свой служител за контакти

и оказване на съдействие на проверяващите длъжностни лица; 3. предоставя достъп до служебни помещения и до информационни системи; 4. предоставя всички счетоводни, търговски и други документи, необходими за установяване на факти и обстоятелства, свързани с обхвата на проверката; 5. при поискване предоставя заверени копия от счетоводни и други документи; 6. дава писмени обяснения при поискване от длъжностното лице". Неизпълнението на което и да е от тези задължения следва да бъде определяно като възпрепятстване дейността на Комисията, при осъществяване на надзорните ѝ правомощия и подлежи на санкциониране на основание чл.32, ал.1, ал.2 ЗКФН. В тази връзка не се споделя и извода в касационната жалба, че доколкото нормата на чл.32 ЗКФН е бланкетна, непосочването на кои конкретни правомощия е възпрепятствал субекта води до ограничаване на правото на защита на наказаното лице. Нормата на чл.32 ал.1 от ЗКФН е ясна - възпрепятстване на комисията да осъществи надзорните си правомощия, които ясно са посочени в чл.18 от ЗКФН.

Не се споделят твърденията, че са налице предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. В разглеждания случай се касае за регулиране на обществени отношения с финансов характер. Застрахователните дружества изпълняват особено важна регулативна функция, като акумулират финансов ресурс, чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди. Неизпълнението на тази основна функция от страна на застрахователите в законоустановените срокове ще засегне имуществената сфера на тези лица и ще обезсмисли в по-малка или по-голяма степен целта на застраховането – навременно обезщетяване на вреди, настъпили в следствие на предвидени в съответните договори застрахователни събития. В конкретния случай нарушението е извършено в условията на „повторност“, същото не разкрива по – ниска степен на обществена опасност, в сравнение с други такива нарушения. Към административната преписка са приложени доказателства за това, че дружеството е било санкционирано с НП № Р-01-1/03.01.2019г., влязло в сила на 16.01.2019г., за нарушение на чл.32, ал.2 във вр.с ал.1 ЗКФН. По силата на § 1, т. 6 от ДР на ЗКФН, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. За извършеното нарушение нормата на чл.32, ал.2 във вр.с ал.1 ЗКФН предвижда имуществена санкция от 2000 до 8 000 лева. Установено е, че за от ЗАД [фирма] с ЕИК[ЕИК], това се явява повторно нарушение, за което е предвидено административно наказание за юридически лица от 4 000 до 16 000 лева, с което административно наказващият орган се е съобразил и наложил на жалбоподателя. Правомощие на наказващия административен орган е да определи размера на наказанието и в тази връзка да прецени, дали да наложи санкция, предвидена за повторно извършено административно нарушение за случая, по смисъла на § 1, т. 6 ДР ЗКФН. Съставителят на АУАН няма такова задължение и липсата в акта на квалификация за повторност не съставлява нарушаване на установените в ЗАНН процесуални правила. В разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН сред реквизитите на АУАН не се съдържа изискване за определяне вида на наказанието. Съгласно чл. 57, ал.1, т. 7 от ЗАНН задължителен реквизит на НП е определянето на наказанието и следователно въпросът за повторност на нарушението е въпрос относно вида и размера на наказанието. Повторността не е елемент от обективната страна на деянието, а утежняващо административнонаказателната отговорност обстоятелство,

което влече налагане на по – голяма по размер санкция, поради което не е необходимо да бъде установено в АУАН. Наложените имуществени санкции са определени на минимума, предвиден в закона, поради което съответстват на целите, предвидени в чл. 12 от ЗАНН.

Предвид на гореизложеното, съставът на административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Поради това и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен съд София – град, XVI касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение /без номер/ от 30.03.2021г., постановено по НАХД № 3637/2020г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 21- и състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: